

MINISTERSTWO
SPRAWIEDLIWOŚCI

www.ms.gov.pl

Al. Ujazdowskie 11
00-950 Warszawa
tel: +48 22 52 12 888

Sekretarz Stanu

DPE-I.413.1.2020

Według rozdzielnika

Na podstawie § 36 w zw. z § 40 ust.1 i § 52 ust.1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (t. j. M.P. z 2016 r., poz. 1006) uprzejmie informuję, że na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny zostanie zamieszczony *projekt ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy – Kodeks cywilny* wraz z uzasadnieniem i oceną skutków regulacji (numer w wykazie prac legislacyjnych: UC53).

Celem projektu jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019 str. 60) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającej dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019 str. 63).

Zasadniczym celem obu dyrektyw jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewniania przy tym wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w szczególności poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymogów w odniesieniu do:

1. umów zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, w szczególności przepisów dotyczących: zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową lub ich niedostarczenia, sposobów korzystania z tych środków i zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.
2. umów sprzedaży zawartych między sprzedawcą a konsumentem, w tym przepisów dotyczących: zgodności towarów z umową, środków ochrony prawnej przysługujących konsumentom w przypadku braku takiej zgodności, sposobów korzystania z tych środków i gwarancji handlowych.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o zgłoszenie ewentualnych uwag do projektu w terminie 30 dni od daty doręczenia niniejszego pisma z załącznikami. Uwagi proszę przesyłać również pocztą elektroniczną na poniżej wskazane adresy mailowe: Konrad.Zbrojewski@ms.gov.pl i Karol.Szafranski@ms.gov.pl.

Nieprzedstawienie stanowiska w powyższym terminie pozwoli sobie uznać za brak uwag do ww. projektu.

Załączniki:

- projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i OSR

/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. Pan Andrzej Malinowski, Pracodawcy RP,
2. Pan Maciej Witucki, Prezydent Konfederacji Lewiatan,
3. Pan Marek Goliszewski, Prezes Zarządu Business Centre Club,
4. Pan Jan Gogolewski, Prezes Związku Rzemiosła Polskiego,
5. Pan Piotr Duda, NSZZ „Solidarność”,
6. Pan Andrzej Radzikowski, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
7. Pani Dorota Gardias, Przewodnicząca Forum Związków Zawodowych,
8. Pan Marek Kowalski, Przewodniczący Federacji Przedsiębiorców Polskich.

U S T A W A

z dnia r.

o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy – Kodeks cywilny¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw:

- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.), ostatnio zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 7),
- dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz. Urz. UE L 271 z 09.10.2002, str. 16, z późn. zm.), ostatnio zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35, z późn. zm.),
- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającej dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63).

- cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60),
- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającej dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63).”;
- 2) w art. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:
„5) zasady i tryb wykonania praw konsumenta wynikających z rękojmi i gwarancji konsumenckiej;
6) zasady i tryb wykonania praw konsumenta będącego stroną umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.”;
- 3) w art. 2:
- a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) umowa o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej – umowa na podstawie której przedsiębiorca zobowiązuje się dostarczyć konsumentowi treść cyfrową lub usługę cyfrową, w tym również wykonaną według wskazówek konsumenta, a konsument zobowiązuje się zapłacić cenę lub dostarczyć dane osobowe, chyba że dane osobowe dostarczone przez konsumenta są przetwarzane przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu:
a) dostarczania treści cyfrowej lub usługi cyfrowej,
b) poprawy bezpieczeństwa, kompatybilności lub interoperacyjności oprogramowania oferowanego na podstawie wolnej i otwartej licencji lub
c) wykonania obowiązku ustawowego;”;
- b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a i 4b w brzmieniu:
„4a) towar – rzecz ruchoma, a także woda, gaz i energia elektryczna w przypadku gdy są oferowane do sprzedaży w określonej objętości lub ilości, z wyjątkiem rzeczy, która służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowej;
4b) trwałość – zdolność towaru do zachowania jego funkcji i właściwości w toku zwykłego korzystania;”;
- c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a-5h w brzmieniu:
„5a) usługa cyfrowa – usługa pozwalająca konsumentowi na:

- a) wytwarzanie, przetwarzanie, przechowywanie lub dostęp do danych w postaci cyfrowej,
 - b) wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi,
 - c) inne formy interakcji przy pomocy takich danych;
 - 5b) towar z elementami cyfrowymi – towar zawierający treść cyfrową lub usługę cyfrową lub z nimi połączony w taki sposób, że brak treści cyfrowej lub usługi cyfrowej uniemożliwiłby jego prawidłowe funkcjonowanie;
 - 5c) środowisko cyfrowe – sprzęt komputerowy, oprogramowanie i połączenia sieciowe wykorzystywane przez konsumenta w celu uzyskania dostępu do treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub korzystania z nich;
 - 5d) integracja – połączenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z elementami środowiska cyfrowego konsumenta i włączenie ich do tych elementów w celu zapewnienia zgodności z umową;
 - 5e) kompatybilność – współdziałanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem, zazwyczaj używanym do korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej tego samego rodzaju, bez konieczności ich przekształcania;
 - 5f) funkcjonalność – zdolność treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do pełnienia swoich funkcji z uwzględnieniem ich przeznaczenia;
 - 5g) interoperacyjność – zdolność treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do współdziałania ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem innymi niż te, z którymi zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej tego samego rodzaju;
 - 5h) cena – wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą konsument jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar, treść cyfrową lub usługę cyfrową, a w odniesieniu do treści cyfrowej i usługi cyfrowej także cyfrowe odwzorowanie wartości;”;
- 4) art. 6 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 6. 1. Do umowy, na mocy której przedsiębiorca jest zobowiązany do przeniesienia własności towaru i wykonania usługi, stosuje się przepisy dotyczące umów zobowiązujących do przeniesienia własności.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, stosuje się do umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi, również w zakresie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, nawet jeśli są one dostarczane przez osobę trzecią. Do takiej treści cyfrowej lub usługi cyfrowej nie stosuje się przepisów o umowach o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, z wyjątkiem art. 43i ust. 1-3 oraz art. 43j ust. 2 i 3.

3. W razie wątpliwości poczytuje się, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa była objęta umową zobowiązującą do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi.”;

5) po rozdziale 5 dodaje się rozdziały 5a i 5b w brzmieniu:

„Rozdział 5a

Rękojmia i gwarancja konsumentka

Art. 43a. Do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu III tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495, Dz. U. z 2020 r. poz. 875). W razie braku zgodności towaru z umową, konsumentowi przysługują uprawnienia określone w niniejszym rozdziale.

Art. 43b. 1. Towar jest zgodny z umową, jeżeli zgodne z umową pozostają w szczególności jego:

- 1) opis, rodzaj, ilość i kompletność;
- 2) przydatność do szczególnego celu, do którego jest potrzebny konsumentowi, o którym konsument powiadomił przedsiębiorcę najpóźniej w momencie zawarcia umowy i który przedsiębiorca zaakceptował.

2. Ponadto, aby został uznany za zgodny z umową, towar:

- 1) nadaje się do celów, dla których zazwyczaj korzysta się z towaru tego rodzaju, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawa, norm technicznych lub dobrych praktyk;
- 2) występuje w takiej ilości i ma takie cechy, w tym trwałość i bezpieczeństwo, jakie są typowe dla towaru tego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę charakter towaru oraz publiczne zapewnienia złożone przez przedsiębiorcę, jego poprzedników prawnych lub osoby działające w ich imieniu, chyba że przedsiębiorca wykaże, że:

- a) nie wiedział o danym zapewnieniu i oceniając rozsądnie nie mógł o nim wiedzieć;
 - b) przed zawarciem umowy zapewnienie zostało zmienione w sposób, w jaki zostało złożone, lub w porównywalny; lub
 - c) zapewnienie nie miało wpływu na decyzję konsumenta o zawarciu umowy;
- 3) jest dostarczany z akcesoriami i instrukcjami, których dostarczenia konsument może rozsądnie oczekiwać; oraz
- 4) jest takiej samej jakości jak próbka lub wzór, które przedsiębiorca udostępnił konsumentowi przed zawarciem umowy i odpowiada opisowi takiej próbki lub wzoru.

3. Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności towaru z umową w zakresie, o którym mowa w ust. 2, w przypadku towarów z elementami cyfrowymi z uwzględnieniem zasadnych oczekiwań konsumenta dotyczących funkcjonalności, kompatybilności, interoperacyjności i wsparcia technicznego oraz w zakresie, o którym mowa w art. 43i ust. 2, jeżeli konsument, najpóźniej w chwili zawarcia umowy, wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy towaru.

4. W przypadku, gdy umowa zobowiązująca do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi przewiduje dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w sposób ciągły, treść cyfrowa lub usługa cyfrowa musi pozostawać zgodna z umową przez oznaczony w umowie czas jej dostarczania. Czas ten nie może być krótszy, niż dwa lata od dostarczenia towaru z elementami cyfrowymi.

5. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową wynikający z niewłaściwego zamontowania, jeżeli:

- 1) zostało ono przeprowadzone przez przedsiębiorcę lub na jego odpowiedzialność; lub
- 2) niewłaściwe zamontowanie przeprowadzone przez konsumenta było wynikiem błędów w instrukcji dostarczonej przez przedsiębiorcę.

Art. 43c. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową istniejący w chwili jego dostarczenia i ujawniony w ciągu dwóch lat od dostarczenia towaru. W przypadku towaru używanego strony mogą skrócić ten czas, nie więcej niż o rok. Domniemywa się, że brak zgodności towaru z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia towaru, istniał w chwili jego dostarczenia.

Art. 43d. 1. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może żądać jego naprawy lub wymiany.

2. Przedsiębiorca może dokonać wymiany, gdy konsument żąda naprawy, lub naprawy, gdy konsument żąda wymiany, jeżeli doprowadzenie do zgodności towaru z umową w sposób wybrany przez konsumenta jest niemożliwe albo wymaga nadmiernych kosztów. Jeżeli niemożliwość lub nadmierność kosztów dotyczą zarówno naprawy, jak i wymiany, przedsiębiorca może odmówić doprowadzenia towaru do zgodności z umową.

3. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się w szczególności znaczenie braku zgodności towaru z umową, wartość towaru zgodnego z umową, oraz niedogodności dla konsumenta powstałe wskutek zmiany sposobu lub odmowy doprowadzenia towaru do zgodności z umową.

4. Przedsiębiorca dokonuje naprawy lub wymiany nieodpłatnie, w rozsądnym czasie i bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając specyfikę towaru oraz cel, dla którego konsument go nabył.

5. Przedsiębiorca odbiera od konsumenta na swój koszt towar podlegający naprawie lub wymianie.

6. Jeżeli towar został zamontowany przed ujawnieniem się braku zgodności towaru z umową, przedsiębiorca demontuje towar oraz montuje go ponownie po dokonaniu naprawy lub wymiany albo zleca wykonanie tych czynności na swój koszt.

7. Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za zwykłe korzystanie z towaru, który następnie został wymieniony.

Art. 43e. 1. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy:

- 1) przedsiębiorca odmówił wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 43d ust. 1 lub z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że go nie wykona;
- 2) przedsiębiorca doprowadzał już towar do zgodności z umową; lub
- 3) brak zgodności towaru z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy.

2. Obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość towaru niezgodnego z umową pozostaje do wartości towaru zgodnego z umową.

3. Przedsiębiorca zwraca konsumentowi kwoty należne wskutek skorzystania z prawa obniżenia ceny niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o obniżeniu ceny.

4. Konsument nie może odstąpić od umowy, jeżeli niezgodność towaru z umową jest nieistotna. Domniemywa się, że niezgodność jest istotna.

5. Uprawnienie konsumenta do odstąpienia od umowy ogranicza się do towarów niezgodnych z umową oraz towarów, co do których nie można rozsądnie oczekiwać, aby konsument zatrzymał je zwracając towary niezgodne z umową.

6. W razie odstąpienia od umowy konsument niezwłocznie zwraca towary przedsiębiorcy na jego koszt. Przedsiębiorca zwraca konsumentowi cenę niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 14 dni otrzymania towaru lub dowodu jego odesłania.

Art. 43f. Przedsiębiorca nie może dochodzić od konsumenta zapłaty ceny do czasu realizacji obowiązków wynikających z art. 43d i art. 43e.

Art. 43g. 1. Gwarancja trwałości nie może przewidywać warunków naprawy albo wymiany mniej korzystnych dla konsumenta, niż określone w art. 43d.

2. Odstępstwo od warunków gwarancji określonych w reklamie na niekorzyść konsumenta jest bezskuteczne, chyba że oświadczenie gwarancyjne złożone w reklamie zostało przed zawarciem umowy zmienione w sposób porównywalny do tego, w jaki zostało złożone.

Rozdział 5b

Umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej

Art. 43h. 1. Przedsiębiorca dostarcza konsumentowi treść cyfrową lub usługę cyfrową niezwłocznie po zawarciu umowy, chyba że strony postanowiły inaczej.

2. Zobowiązanie przedsiębiorcy uważa się za wykonane, gdy treść cyfrowa, środek pozwalający na uzyskanie dostępu do treści cyfrowej lub jej pobranie lub usługa cyfrowa została udostępniona konsumentowi. Udostępnienie fizycznej lub wirtualnej platformie wybranej przez konsumenta uważa się za udostępnienie konsumentowi, jeżeli przedsiębiorca nie miał wpływu na jej wybór przez konsumenta.

3. Jeżeli przedsiębiorca nie dostarczył treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, konsument wzywa go do ich dostarczenia. Jeżeli przedsiębiorca nie dostarczy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej niezwłocznie lub w dodatkowym, wyraźnie uzgodnionym przez strony terminie, konsument może odstąpić od umowy.

4. Konsument może odstąpić od umowy bez wzywania do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, jeżeli:

1) przedsiębiorca oświadczył, lub z okoliczności wyraźnie wynika, że nie dostarczy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, lub

2) konsument i przedsiębiorca uzgodnili, lub z okoliczności zawarcia umowy wyraźnie wynika, że określony termin dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej miał istotne znaczenie dla konsumenta, a przedsiębiorca nie dostarczył jej w tym terminie.

5. W razie odstąpienia przez konsumenta od umowy, art. 431 stosuje się odpowiednio.

6. Przepisów niniejszego artykułu nie stosuje się, jeżeli umowa przewiduje dostarczenie treści cyfrowej za pośrednictwem materialnego nośnika.

Art. 43i. 1. Do treści cyfrowej lub usługi cyfrowej wymogi zgodności z umową określone w art. 43b ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, w szczególności z uwzględnieniem postanowień umowy oraz zasadnych oczekiwań konsumenta dotyczących aktualizowania, funkcjonalności, kompatybilności, interoperacyjności i wsparcia technicznego.

2. Przedsiębiorca informuje konsumenta o aktualizacjach, w tym dotyczących zabezpieczeń, niezbędnych do zachowania zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową oraz dostarcza je konsumentowi przez czas:

1) dostarczania treści cyfrowej lub usługi cyfrowej określony w umowie, na podstawie której dostarczanie następuje w sposób ciągły; lub

2) zasadnie oczekiwany przez konsumenta, uwzględniając rodzaj i cel treści cyfrowej lub usługi cyfrowej oraz okoliczności i charakter umowy, jeżeli umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej jednorazowo lub częściami.

3. Jeżeli konsument nie zainstaluje w rozsądnym czasie aktualizacji dostarczonych przez przedsiębiorcę zgodnie z ust. 2, przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową wynikający wyłącznie z braku aktualizacji, jeżeli:

1) poinformował konsumenta o dostępności aktualizacji i konsekwencjach jej niezainstalowania; oraz

2) niezainstalowanie lub niewłaściwa instalacja aktualizacji nie wynikały z błędów w instrukcji instalacji dostarczonej przez przedsiębiorcę.

4. Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w zakresie, o którym mowa w ust. 1 lub 2, jeżeli konsument,

najpóźniej w chwili zawarcia umowy, wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.

5. W przypadku gdy umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w sposób ciągły, treść cyfrowa lub usługa cyfrowa musi pozostawać zgodna z umową przez oznaczony w umowie czas jej dostarczania.

6. Treść cyfrową lub usługę cyfrową dostarcza się w najnowszej wersji dostępnej w chwili zawarcia umowy, chyba że strony postanowiły inaczej.

7. Do integracji treści cyfrowej lub usługi cyfrowej stosuje się odpowiednio art. 43b ust. 5.

Art. 43j. 1. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanej jednorazowo lub częściami z umową, który istniał w chwili jej dostarczenia i ujawnił się w ciągu dwóch lat od dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Domniemywa się, że brak zgodności z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, istniał w chwili jej dostarczenia.

2. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanej w sposób ciągły z umową, który wystąpił lub ujawnił się w czasie, w którym zgodnie z umową miały być dostarczane. Domniemywa się, że brak zgodności z umową wystąpił w tym czasie, jeżeli się w tym czasie ujawnił.

3. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w zakresie uregulowanym w art. 43i ust. 2, który wystąpił w czasie określonym w tym przepisie.

4. Domniemania określone w ust. 1 i ust. 2 nie mają zastosowania, jeżeli:

- 1) środowisko cyfrowe konsumenta nie jest zgodne z wymaganiami technicznymi, o których przedsiębiorca poinformował go w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy; lub
- 2) konsument, poinformowany w jasny i zrozumiały sposób przed zawarciem umowy o obowiązku współpracy z przedsiębiorcą, w rozsądnym zakresie i przy zastosowaniu najmniej uciążliwych dla niego środków technicznych, w celu ustalenia, czy brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w odpowiednim czasie wynika z cech środowiska cyfrowego konsumenta, nie wykonuje tego obowiązku.

Art. 43k. 1. Jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa jest niezgodna z umową, konsument może żądać doprowadzenia do zgodności z umową. Jeżeli doprowadzenie do

zgodności z umową jest niemożliwe lub wymaga nadmiernych kosztów, przedsiębiorca może odmówić doprowadzenia do zgodności z umową. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się w szczególności znaczenie braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową oraz wartość treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnej z umową

2. Przedsiębiorca jest obowiązany doprowadzić treść cyfrową lub usługę cyfrową do zgodności z umową nieodpłatnie, w rozsądnym czasie i bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta uwzględniając jej charakter oraz cel, do którego jest wykorzystywana.

3. Jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa jest niezgodna z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy:

- 1) doprowadzenie do zgodności z umową jest niemożliwe albo wymaga nadmiernych kosztów stosownie do ust. 1;
- 2) przedsiębiorca nie wykonał obowiązku, o którym mowa w ust. 2, z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że go nie wykona;
- 3) przedsiębiorca doprowadzał już treść cyfrową lub usługę cyfrową do zgodności z umową; lub
- 4) brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy.

4. Obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość treści cyfrowej lub usługi cyfrowej niezgodnej z umową pozostaje do wartości treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnej z umową. Jeżeli umowa stanowi, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa jest dostarczana częściami lub w sposób ciągły, przy obniżeniu należy uwzględnić czas, w którym treść cyfrowa lub usługa cyfrowa pozostawała niezgodna z umową.

5. Konsument nie może odstąpić od umowy, jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa jest dostarczana w zamian za zapłatę ceny, a brak zgodności z umową jest nieistotny. Domniemywa się, że brak zgodności jest istotny.

Art. 431. 1. Po odstąpieniu od umowy, przedsiębiorca nie wykorzystuje treści wytworzonych lub dostarczonych przez konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, innych niż dane osobowe, z wyjątkiem treści, które:

- 1) są użyteczne wyłącznie w związku z treścią cyfrową lub usługą cyfrową, która stanowiła przedmiot umowy;

- 2) dotyczą wyłącznie aktywności konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, która stanowiła przedmiot umowy;
- 3) zostały połączone przez przedsiębiorcę z innymi danymi i nie mogą zostać rozłączone bez nadmiernych trudności; lub
- 4) zostały wytworzone przez konsumenta wspólnie z innymi konsumentami, którzy nadal mogą z nich korzystać.

2. Przedsiębiorca nieodpłatnie udostępnia konsumentowi na jego żądanie, w rozsądnym terminie oraz w powszechnie używanym formacie nadającym się do odczytu maszynowego, treści wytworzone lub dostarczone przez konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, inne niż dane osobowe, z wyjątkiem treści, które:

- 1) są użyteczne wyłącznie w związku z treścią cyfrową lub usługą cyfrową, która stanowiła przedmiot umowy;
- 2) dotyczą wyłącznie aktywności konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, która stanowiła przedmiot umowy;
- 3) zostały połączone przez przedsiębiorcę z innymi danymi i nie mogą zostać rozłączone bez nadmiernych trudności.

3. Przedsiębiorca może żądać zwrotu nośnika materialnego, na którym dostarczył treść cyfrową, w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy. Konsument zwraca nośnik niezwłocznie i na koszt przedsiębiorcy.

4. Przedsiębiorca nie jest uprawniony do żądania zapłaty za czas, w którym treść cyfrowa lub usługa cyfrowa były niezgodne z umową, nawet jeżeli przed odstąpieniem od umowy konsument z nich faktycznie korzystał.

5. Przedsiębiorca ma obowiązek zwrócić konsumentowi kwoty należne wskutek skorzystania z prawa odstąpienia od umowy lub obniżenia ceny niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy lub obniżeniu ceny.

6. Przedsiębiorca zwraca kwoty, o których mowa w ust. 5, nieodpłatnie, za pośrednictwem sposobu płatności, z którego skorzystał konsument, chyba że konsument wyraźnie zgodzi się na inny bezpłatny sposób płatności.

Art. 43m. 1. Przedsiębiorca może dokonać zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, która nie jest niezbędna do zachowania jej zgodności z umową, tylko jeżeli umowa tak stanowi i jedynie z uzasadnionych przyczyn w tej umowie wskazanych.

Przedsiębiorca nie może jednak dokonać zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanej w sposób jednorazowy.

2. Wprowadzenie zmiany, o której mowa w ust. 1, nie może wiązać się z jakimikolwiek kosztami po stronie konsumenta.

3. Przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta w sposób jasny i zrozumiały o dokonywanej zmianie.

Art. 43n. 1. Jeżeli zmiana, o której mowa w art. 43m istotnie i negatywnie wpływa na dostęp konsumenta do treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub na korzystanie z nich, przedsiębiorca zobowiązany jest poinformować konsumenta z odpowiednim wyprzedzeniem na trwałym nośniku o właściwościach i terminie dokonania zmiany oraz prawie, o którym mowa w ust. 2 lub ust. 3.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, konsument może wypowiedzieć umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia, w ciągu 30 dni od dokonania zmiany lub poinformowania o zmianie, jeżeli poinformowanie nastąpiło później niż zmiana. Art. 43l stosuje się odpowiednio.

3. Przepisów ust. 2 nie stosuje się, jeżeli przedsiębiorca zapewnił konsumentowi uprawnienie do zachowania, bez dodatkowych kosztów, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnej z umową, w stanie niezmienionym.

Art. 43o. Przepisów art. 43m i art. 43n nie stosuje się do umów o pakiet usług obejmujący usługę dostępu do internetu lub usługę łączności interpersonalnej.

Art. 43p. Do umowy, na mocy której przedsiębiorca jest zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej oraz innych świadczeń, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się wyłącznie w zakresie postanowień umowy dotyczących treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.

Art. 43q. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do treści cyfrowych dostarczanych na podstawie ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1446). ”.

Art. 2. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495, Dz. U. z 2020 r. poz. 875) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 556 wyrazy „wadę fizyczną lub prawną” zastępuje się wyrazem „wadę”;
- 2) użyte w art. 556¹ i art. 556² w różnych przypadkach wyrazy „wada fizyczna” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „wada”;
- 3) art. 556³ otrzymuje brzmienie:

„Art. 556³. Wada prawna wynika z praw osób trzecich lub z decyzji lub orzeczenia właściwego organu; w przypadku sprzedaży prawa wada prawna może również polegać na nieistnieniu prawa. Pozostałe wady stanowią wady fizyczne.”;

- 4) uchyla się art. 556⁴;
- 5) w art. 557 § 2 skreśla się zdanie drugie,
- 6) w art. 560 uchyla się § 2;
- 7) w art. 561¹ uchyla się § 3;
- 8) w art. 568 § 1 skreśla się zdanie drugie,
- 9) w księdze trzeciej w tytule XI uchyla się dział II¹.

Art. 3. 1. Do umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się do umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej miało nastąpić lub nastąpiło po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Art. 43m i art. 43n ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się jednak wyłącznie do umów zawartych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

Opracowano pod względem prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym

Agnieszka Tomczewska

Dyrektor Departamentu

Prawa Europejskiego

/podpisano elektronicznie/

Uzasadnienie
projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta
oraz ustawy - Kodeks cywilny

I. Cele projektu

Celem projektu jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019 str. 60; dalej: „DCD” lub „dyrektywa cyfrowa”) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającej dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019 str. 63; dalej: „SGD” lub „dyrektywa towarowa”)¹. Dyrektywy te weszły w życie z dniem 11 czerwca 2019 r., a państwa członkowskie zobowiązane są do przyjęcia implementujących je przepisów do dnia 1 lipca 2021 r., z mocą od dnia 1 stycznia 2022 r.

Zasadniczym celem obu dyrektyw jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewnianie przy tym wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w szczególności poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do umów zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych, w szczególności przepisów dotyczących: zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową lub ich niedostarczenia oraz sposobów korzystania z tych środków, oraz zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, a także poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do umów sprzedaży zawartych między sprzedawcą a konsumentem, w tym przepisów dotyczących zgodności towarów z umową, środków ochrony prawnej przysługujących w przypadku braku takiej zgodności, sposobów korzystania z tych środków, a także gwarancji handlowych.

¹ Początkowo SGD ograniczała się jedynie do sprzedaży towarów przez Internet lub w inny sposób na odległość. Zmienionym wnioskiem z 31 października 2017 r. COM(2017) 637 *final* rozszerzono jej zakres na każdy rodzaj sprzedaży.

Przedmiotowe dyrektywy opierają się na harmonizacji maksymalnej (art. 4), co oznacza, że państwa członkowskie nie mogą przyjmować, ani utrzymywać regulacji odmiennych od tych przyjętych w dyrektywach, w tym ustanawiać wyższego poziomu ochrony konsumentów. Zasada ta jednak doznaje wyjątków np. w art. 10 ust. 3 SGD.

SGD zastępuje dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji. Dyrektywa ta jest obecnie implementowana przez przepisy ustawy – Kodeks cywilny dotyczące rękojmi przy sprzedaży, zmienione ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, która jednocześnie uchyliła ustawę z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, implementującą dyrektywę 1999/44/WE uprzednio.

DCD reguluje prawa i obowiązki przedsiębiorców i konsumentów będących stronami umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usług cyfrowych. Oprócz przepisów odpowiadających przepisom SGD dot. odpowiedzialności przedsiębiorcy za niezgodność treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, dyrektywa reguluje również inne aspekty tychże umów m. in. zasady dostarczania oraz zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, a także kwestie aktualizacji.

II. Proponowany sposób osiągnięcia celów projektu

Rozważano, czy przedmiotowe dyrektywy powinny zostać wdrożone do polskiego porządku prawnego w kodeksie cywilnym, czy ewentualnie w odrębnej, nowej ustawie. Ostatecznie zdecydowano, aby implementacji dokonać w ustawie o prawach konsumenta (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 134 ze zm.).

Na pierwszy rzut oka wydaje się, że właściwym miejscem dla regulacji sprzedaży z udziałem konsumentów jest, tak jak to ma miejsce obecnie, Kodeks cywilny (Księga trzecia, Tytuł XI - Sprzedaż). Jednakże implementacja przepisów SGD do kodeksowej umowy sprzedaży nie jest możliwa bez głębokich zmian całego tytułu XI, i to zmian zarówno merytorycznych, jak i dotyczących systematyki.

Przeciwko wprowadzaniu przepisów SGD do kodeksu cywilnego przemawia przede wszystkim wymóg utrzymania stabilności kodeksu. Przepisy SGD wprowadzają tak istotne zmiany w stosunku do obecnego stanu prawnego, że potrzebne jest zebranie doświadczeń z jej funkcjonowania w praktyce (orzecznictwo sądowe wraz ze związanym z nim dorobkiem nauki i doktryny, praktyka pozasądowego załatwiania konsumenckich sporów, praktyki handlu), ażeby należycie - przy ich uwzględnieniu - przygotować regulację kodeksową. W razie gdyby

treść obecnej regulacji wymagała korekt, będą one dokonane przy wprowadzaniu (przenoszeniu) jej przepisów do Kodeksu. Przeciwno wdrożeniu dyrektyw do Kodeksu cywilnego przemawia także potrzeba przyjęcia szczegółowych rozwiązań prawnych, w dużej mierze nieznanymi dotychczas prawu polskiemu, w szczególności dotyczących kwestii związanych z dostarczaniem treści i usług cyfrowych.

Wszystko to skłania do przyjęcia rozwiązania polegającego na implementacji dyrektyw poza Kodeksem cywilnym. Umieszczenie nowych przepisów w ustawie o prawach konsumenta wydaje się najwłaściwsze z następujących powodów:

Po pierwsze, niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia szeregu dyrektyw konsumenckich, tj. *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady* (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64), *dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji* (Dz. Urz. UE L 171 z 07.07.1999, z późn. zm.) oraz *dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE* (Dz. Urz. UE L 271 z 09.10.2002, str. 16, z późn. zm.), ostatnio zmienionej *dyrektywą 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r.* (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1).

Po drugie, niniejsza ustawa określa prawa przysługujące konsumentowi w przypadku umów zawieranych z przedsiębiorcą (art. 1). Zatem prawa i obowiązki określone w dyrektywach doskonale wpisują się w zakres przedmiotowej ustawy. Co więcej, zaimplementowanie dyrektyw do ustawy o prawach konsumenta stworzy spójną i w zasadzie zamkniętą regulację, co z kolei przełoży się na „ustabilizowanie” sytuacji prawnej przedsiębiorców i konsumentów. Wyeliminowana zostanie przy tym, do niezbędnego minimum, potrzeba odesłań do innych przepisów prawa, w tym z zakresu rękojmi i gwarancji.

Po trzecie, niniejsza ustawa zawiera szereg definicji, które są tożsame z definicjami zawartymi w szczególności w dyrektywie 2019/770, np. trwałe nośnik, czy treść cyfrowa.

Po czwarte, zaimplementowanie obu dyrektyw np. w Kodeksie cywilnym wiązałoby się z wieloma problemami natury praktycznej, np. krzyżowym odsyłaniem, nieczytelnością regulacji, nakładaniem się rozwiązań itp. W tym miejscu warto jeszcze raz podkreślić, że

przepisy SGD są nie tylko znacznie bardziej szczegółowe od przepisów dyrektywy 1999/44/WE, ale również przewidują harmonizację maksymalną. Ich implementacja w Kodeksie cywilnym musiałaby się zatem wiązać nie tylko z zasadniczą przebudową instytucji rękojmi (nie we wszystkich aspektach korzystną dla kupujących), ale również z wprowadzeniem wielu kazuistycznych regulacji nie przystających do jego charakteru. Przyjęcie stosownych regulacji w Kodeksie cywilnym wymagałoby nie tylko zasadniczych zmian o charakterze konstrukcyjnym i terminologicznym w regulacji umowy sprzedaży, ale wiązałoby się również z niepotrzebnym „galimatiasem” prawnym spowodowanym koniecznością wprowadzenia mnogości specyficznych i szczegółowych definicji, co nie przystaje do charakteru Kodeksu cywilnego jako aktu o charakterze ogólnym, który nie powinien podlegać częstym zmianom.

Po piąte, uregulowanie zagadnień objętych dyrektywami w „zwykłej” ustawie pozwoli na łatwiejsze nowelizowanie przepisów polskich, w sytuacji ewentualnych zmian ww. przepisów prawa europejskiego.

Po szóste, ponieważ zdecydowano, iż nowo projektowane przepisy mają objąć wyłącznie relacje konsument – przedsiębiorca (ang. B2C), bardziej praktyczne jest ich wyodrębnienie właśnie do ustawy o prawach konsumenta.

Po siódme, SGD stanowi uzupełnienie istniejącego horyzontalnego prawodawstwa dotyczącego ochrony konsumentów, w szczególności *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów*, która została zaimplementowana właśnie w ustawie o prawach konsumenta.

Implementacja SGD i DCD polegająca na wprowadzeniu nowych regulacji w ustawie o prawach konsumenta stanowi zmianę w stosunku do obecnego stanu prawnego, w którym przepisy dotyczące rękojmi przy sprzedaży konsumenckiej zawarte są w kodeksie cywilnym, jednak implementacja SGD poprzez zmianę przepisów kodeksu cywilnego nie wydaje się odpowiednia z powodów, na które wskazano powyżej.

W tym miejscu należy podkreślić, że osiągnięcie celu jakim jest implementacja przedmiotowych dyrektyw, nie byłoby możliwe w inny sposób, jak w drodze interwencji legislacyjnej.

III. Zmiany w przepisach ogólnych ustawy o prawach konsumenta

Zmiana w art. 1 polega na zaktualizowaniu zakresu regulacji ustawy o nowo wprowadzane przepisy implementujące SGD i DCD.

Zmiany w art. 2 (słowniczek) polegają na zdefiniowaniu pojęć niezbędnych dla implementacji SGD i DCD, a w konsekwencji efektywnego stosowania nowych przepisów krajowych. Na marginesie należy wskazać, iż część definicji wskazanych w dyrektywach już funkcjonowało w polskim porządku prawnym, np. definicja treści cyfrowej czy trwałego nośnika. Zdecydowana większość z nich będzie miała zastosowanie zasadniczo do umów o dostarczanie treści cyfrowej i usługi cyfrowej (za wyjątkiem sytuacji „granicznych” tzn. w odniesieniu np. do sprzedaży towarów z wbudowanymi treściami cyfrowymi).

Dokonując implementacji SGD w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (t. j. Dz. U. z 2020 r, poz. 287 – dalej: „u.p.k.”) przyjęto definicję umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru określoną w art. 6 u.p.k. Celem takiego zabiegu była potrzeba uniknięcia sporów i wątpliwości co do tego, czy także do innych umów przenoszących własność (np. umowy o dzieło, która może również być umową sprzedaży w rozumieniu SGD) stosuje się nowo projektowane przepisy. Co więcej, zakres stosowania SGD jednoznacznie wskazuje, iż dyrektywa ta obejmuje sprzedaż towarów (art. 3 ust. 1 dyrektywy).

Zmiany w art. 6 ustawy o prawach konsumenta służą uregulowaniu kwestii rozgraniczenia między zakresem stosowania SGD i DCD, co ma szczególne znaczenie w przypadku treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które są dostarczane wraz z towarami na podstawie umowy sprzedaży, niezależnie od tego, czy taka treść cyfrowa lub usługa jest dostarczana przez tego samego sprzedawcę, czy też przez osobę trzecią. Dotychczasowe brzmienie artykułu oznaczono jako ust. 1 zamieniając pojęcie „rzecz” na „towa”, w celu zachowania spójności z nomenklaturą SGD. Natomiast ust. 2 i 3 stanowią implementację tożsamyh treściowo art. 3 ust. 3 SGD i odpowiednio art. 3 ust. 4 DCD. W tym miejscu warto wskazać na treść nowo projektowanego ust. 3 art. 6 u.p.k., który stanowi szczególną i jednocześnie przesądzającą normę kolizyjną.

IV. Rękojmia i gwarancja konsumencka (rozdział 5a ustawy o prawach konsumenta)

Rozdziałem 5a dokonuje się implementacji SGD. Nowo wprowadzone przepisy przewidują wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o rękojmi przy sprzedaży w stosunku do konsumentów (art. 43a) i odrębne uregulowanie tej materii. W tym miejscu należy pokreślić, iż przyjęcie zaproponowanego tytułu Rozdziału 5a wynika z potrzeby uregulowania w sposób szczególny zasad rękojmi i gwarancji przy sprzedaży konsumenckiej.

Art. 43a jednoznacznie przesądza o odrębności nowo projektowanych regulacji względem ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie rękojmi i gwarancji. Zakres przedmiotowy projektowanych przepisów określono na umowy zobowiązujące do przeniesienia własności towaru na konsumenta, podobnie jak to uczyniono implementując dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów. Rozwiązanie takie podyktowane jest nie tylko potrzebą spójności z istniejącymi regulacjami ustawy o prawach konsumenta, ale również szerokim ujęciem umowy sprzedaży w SGD (zob. art. 3 ust. 2), podobnie jak w dyrektywie 2011/83/UE.

Art. 43b definiuje zgodność towaru z umową (art. 6-8 SGD). Przyjęcie takiego rozwiązania jest *novum* na gruncie prawa cywilnego, bowiem w zasadzie stanowi odejście od instytucji wady fizycznej i prawnej na rzecz zgodności (bądź jego braku) towaru z umową. Owo rozwiązanie jest efektem potrzeby dostosowania prawa polskiego do rozwiązań przyjętych w dyrektywie.

Przepisy SGD wymagają zdefiniowania zgodności z umową w sposób znacznie bardziej wyczerpujący niż dotychczas, co ma przyczynić się do poprawy ochrony konsumentów poprzez uniknięcie części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy. W ślad za prawodawcą unijnym przyjęto afirmatywne określenie zgodności towaru z umową, wyróżniając przy tym elementy subiektywne (ust. 1), jak i obiektywne (ust. 2). W ust. 3 przewidziano wyłączenia odpowiedzialności sprzedawcy. Ust. 4 reguluje kwestię zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, zaś ust. 5 dotyczy braku zgodności w sytuacji montażu towaru.

Art. 43c określa czasowe granice odpowiedzialności przedsiębiorcy z tytułu rękojmi oraz zakres przeniesienia ciężaru dowodu (art. 10-11 SGD). Nie przewiduje się w tym zakresie merytorycznych zmian w stosunku do przepisów dotychczasowych. Ust. 1 art. 43c ust. 1 doprecyzowuje od jakiej daty przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową istniejący w chwili jego dostarczenia i który się ujawnił w określonym czasie, tj. w ciągu dwóch lat od dostarczenia towaru.

Art. 43d-43f określają prawa konsumenta z tytułu rękojmi i skorelowane z nimi obowiązki przedsiębiorcy (art. 13-16 SGD). SGD przewiduje tutaj daleko idące zmiany w stosunku do aktualnie obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego. Niemniej jednak z uwagi na zasadę pełnej harmonizacji przyjętą w art. 4 SGD, brak jest możliwości odstępstwa w zakresie zmian niekorzystnych dla konsumentów. Swoistym *novum*² jest wprowadzenie

² Podobne regulacje w tym zakresie zawierała ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz

hierarchii środków ochrony konsumenta, który w pierwszej kolejności będzie miał prawo domagać się przywrócenia zgodności towaru z umową poprzez jego naprawę lub wymianę. Dopiero w dalszej kolejności, o ile naprawa, czy też wymiana okażą się m. in. nieopłacalne, konsument będzie mógł skorzystać z kolejnych uprawnień, tzn. żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy. Nowe przepisy regulujące uprawnienia konsumenta z tytułu rękojmi są w niektórych aspektach mniej korzystne względem aktualnego stanu prawnego. Niemniej pokreślenia wymaga fakt, iż ustawodawca polski jest zobowiązany przyjąć zaproponowane rozwiązania wobec faktu, co już wcześniej podkreślano, że dyrektywa SGD ma charakter maksymalny (zupełny) w tym zakresie. W uzasadnieniu projektu SGD wyrażono przeświadczenie, iż rozwiązanie takie jest bardziej efektywne i korzystniejsze dla konsumentów³. Jako argument za jego przyjęciem podnoszono także potrzebę wspierania tzw. gospodarki o obiegu zamkniętym⁴.

W art. 43e ust. 6 przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym przedsiębiorca zwraca konsumentowi cenę niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 14 dni od otrzymania towaru lub dowodu jego zwrotu. Tożsame rozwiązanie przyjęto w art. 43l ust. 5. Powodem przyjęcia takiego rozwiązania była chęć zagwarantowania konsumentowi odpowiedniej pewności prawa, a jednocześnie zdyscyplinowanie przedsiębiorcy w wykonaniu jego obowiązku.

Art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie w jakim art. 17 SGD wymaga ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym.

Celem przepisu art. 43h ust. 2 zd. 2 jest sprecyzowanie, że w przypadku gdy przedsiębiorca zasugerował konsumentowi sposób dostarczenia treści lub usługi cyfrowej, ponosi on odpowiedzialność za jego prawidłowe działanie. Dla przykładu, gdy konsument nabywa treść lub usługę cyfrową od swojego dostawcy poczty elektronicznej i treść lub usługa cyfrowa zostaje dostarczona za pośrednictwem tejże usługi poczty elektronicznej, zobowiązania przedsiębiorcy nie można uznać za wykonane w sytuacji, gdy ta usługa poczty elektronicznej będzie niedostępna dla konsumenta, mimo że może to nie mieć żadnego

o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.)

³ W dyrektywie 1999/44/WE określono hierarchię środków zaradczych przysługujących konsumentom. Jeżeli towary nie są zgodne z umową, konsument ma prawo do tego, żeby towary zostały dostosowane do warunków umowy w pierwszej kolejności przez naprawę lub wymianę. Dopiero w następnej kolejności konsument może rozwiązać umowę lub żądać obniżenia ceny. 20 państw członkowskich przyjęło takie podejście, a pozostałe albo dały konsumentom swobodę wyboru środka zaradczego, albo przyjęły taką samą hierarchię środków, ale uzupełnioną o inne środki, na przykład prawo do zwrotu towarów niezgodnych z umową w krótkim terminie. Wniosek dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość COM (2015) 635 *final*.

⁴ Gospodarka o obiegu zamkniętym (ang. *circular economy*) jest koncepcją zmierzającą do racjonalnego wykorzystania zasobów i ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko wytwarzanych produktów, które - podobnie jak materiały oraz surowce - powinny pozostawać w gospodarce tak długo, jak jest to możliwe, a wytwarzanie odpadów powinno być jak najbardziej zminimalizowane. Źródło: <https://www.gov.pl/web/klimat/goz>. Zob. też dokument KE COM(2020)98.

faktycznego związku z samą dostawą treści cyfrowej (zob. motyw 41 DCD).

V. Prawa i obowiązki stron umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (rozdział 5b ustawy o prawach konsumenta)

Rozdziałem 5b dokonuje się implementacji DCD.

Jak wspomniano wyżej, zakres regulacji DCD jest szerszy niż SGD. Jednocześnie, zagadnienia umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej nie stanowiły dotychczas przedmiotu zainteresowania polskiego ustawodawcy, dlatego też brak jest punktu odniesienia dla proponowanych przepisów. Pewne paralele regulacyjne można odnaleźć jedynie w ogólnych przepisach dotyczących sprzedaży, niemniej nie są one wystarczające do efektywnego uregulowania kwestii dostarczania (nabywania) treści i usług cyfrowych.

Art. 43h reguluje sposób wykonania obowiązku dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (art. 5 DCD) oraz uprawnienia konsumenta w razie jego niewykonania (art. 13 DCD).

Art. 43i-43l dotyczą zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową (art. 7-9 DCD) oraz odpowiedzialności przedsiębiorcy w razie jej braku (art. 11-18 DCD), tj. stanowią odpowiednik przepisów SGD. Przewiduje się uregulowanie tej kwestii analogicznie jak w przypadku implementacji przepisów SGD, jedynie z uwzględnieniem drobnych odstępstw wymaganych przez DCD, a wynikających ze specyfiki treści cyfrowych i usług cyfrowych.

W ust. 1 art. 43j, wzorem art. 43c ust. 1, dookreślono termin, w którym ujawnienie się niezgodności treści lub usługi cyfrowej rodzi odpowiedzialności przedsiębiorcy.

Art. 43m-43n regulują zasady dokonywania zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w trakcie jej dostarczania (art. 19 DCD). Art. 43o-q doprecyzowują zakres regulacji rozdziału (art. 3 ust. 6, art. 3 ust. 5 lit. h DCD).

VI. Zmiany w Kodeksie cywilnym (k.c.)

Zmiany w Kodeksie cywilnym polegają na usunięciu odrębności dotyczących umów zawieranych z konsumentami w przepisach o rękojmi przy sprzedaży rzeczy ruchomych, które – wobec wyłączenia stosowania przepisów kodeksu cywilnego dotyczących rękojmi względem konsumentów – stają się bezprzedmiotowe. Należy jednak pamiętać, że przepisy te będą znajdowały zastosowanie do umów sprzedaży nieruchomości zawieranych między przedsiębiorcą jako sprzedającym, a konsumentem jako kupującym.

Zmiany w przepisach art. 556-556³ k.c. polegają na usunięciu błędnego z punktu widzenia SGD utożsamienia niezgodności z umową z wadą wyłącznie fizyczną i rozciągnięciu

pojęcia niezgodności z umową również na wady prawne. Jakkolwiek zmieniane przepisy nie służą implementacji SGD, to zachowanie spójności terminologicznej przepisów k.c. o rękojmi z implementacją SGD jest konieczne celem uniknięcia potencjalnych wątpliwości, czy niezgodność z umową, o której mowa w przepisach implementujących SGD obejmuje również wady prawne. Pozostawienie przepisów k.c. w obecnym brzmieniu sugerowałoby bowiem, że przepisy implementujące SGD, jako posługujące się kodeksowym pojęciem niezgodności z umową, nie obejmują wad prawnych.

Zdecydowano się na uchylenie przepisu art. 556⁴ k.c.⁵ w brzmieniu: „Zawarte w niniejszym dziale przepisy dotyczące konsumenta, z wyjątkiem art. 558 § 1 zdanie drugie, stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej”. Uchylenie omawianego przepisu ma na celu uniknięcie sytuacji, w której, obok konsumenckiego (wynikającego ze zmian w przepisach ustawy o prawach konsumenta) oraz pozakonsumenckiego (wynikającego z treści przepisów pozostawionych w kc) reżimu odpowiedzialności sprzedawcy przy sprzedaży rzeczy ruchomych, funkcjonował będzie kolejny reżim prawny. O ile przedmiotowy przepis miał racje bytu w sytuacji, gdy rękojmią konsumencka była wyraźnie korzystniejsza dla kupującego, niż rękojmią pozakonsumencka – to jego *ratio legis* utraciło swoją podstawę na gruncie projektowanych rozwiązań (w świetle których niektóre rozwiązania z przepisów dotyczących rękojmi konsumenckiej np. dotyczące hierarchii środków ochrony mogą być postrzegane jako mniej korzystne, niż rozwiązania wynikające z przepisów, które pozostaną w kodeksie cywilnym).

W art. 557 § 2 skreślono zdanie drugie, tj. *Przepisu tego nie stosuje się, gdy kupującym jest konsument*. W art. 560 uchyla się § 2 „Jeżeli kupującym jest konsument, może zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do zgodności z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem proponowanym przez sprzedawcę. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie

⁵ Art. 556⁴ został wprowadzony ustawą z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1495) i miał obowiązywać od dnia 1 stycznia 2021 r.

stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia”, zaś w art. 561¹ uchyla się § 3 „*Jeżeli kupującym jest konsument, może on żądać od sprzedawcy demontażu i ponownego zamontowania, jest obowiązany jednak ponieść część związanych z tym kosztów przewyższających cenę rzeczy sprzedanej albo może żądać od sprzedawcy zapłaty części kosztów demontażu i ponownego zamontowania, do wysokości ceny rzeczy sprzedanej*”. Natomiast w art. 568. § 1 skreśla się zdanie drugie „*Jeżeli kupującym jest konsument a przedmiotem sprzedaży jest używana rzecz ruchoma, odpowiedzialność sprzedawcy może zostać ograniczona, nie mniej niż do roku od dnia wydania rzeczy kupującemu*”. Powodem zaproponowanych w tym akapicie zmian w Kodeksie cywilnym jest potrzeba zachowania spójności regulacyjnej z dyrektywą towarową, a w konsekwencji z nowo projektowanymi przepisami, które ją implementują. Uchylone przepisy stanowią specyficzne regulacje właściwe dla odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu wadliwości rzeczy ruchomych. Tego rodzaju potrzeby projektodawca nie dostrzegł w odniesieniu do art. 556 § 2 k.c. – z tego względu, że może on znaleźć zastosowanie także w odniesieniu do umów sprzedaży nieruchomości.

Przeniesienie zasadniczych przepisów o rękojmi konsumentkiej do ustawy o prawach konsumenta wymagało analizy kwestii roszczeń przedsiębiorcy do swoich poprzedników prawnych w związku z dochodzeniem przez konsumenta uprawnień z tytułu rękojmi (art. 18 SGD i art. 20 DCD, d. art. 4 dyrektywy 1999/44/WE). Aktualnie zagadnieniu temu poświęcony jest dział II¹ w tytule XI księgi trzeciej kodeksu cywilnego. Przepisy te w aktualnym brzmieniu ustanawiają nowy rodzaj odpowiedzialności odszkodowawczej, jednak wskutek niejasnej redakcji, bardzo ograniczonego zakresu odszkodowania oraz krótkiego terminu przedawnienia stanowią prawo martwe.

W toku analizy zagadnienia ustalono, że ogólne przepisy o odpowiedzialności kontraktowej (art. 470 k.c.) są wystarczające dla zapewnienia poziomu ochrony sprzedawcy wymaganego przez dyrektywę, zatem wobec nieskuteczności obecnej regulacji, zdecydowano się ją usunąć, uznając adaptację obecnych przepisów na potrzeby nowego stanu prawnego za niecelową.

VII. Przepisy przejściowe i wejście w życie

Zgodnie z art. 3 ustawy przepisy implementujące SGD będą mieć zastosowanie to

umów zawartych po wejściu w życie ustawy. Przepisy implementujące DCD znajdują zastosowanie do dostarczania treści lub usługi cyfrowej, które nastąpiło po wejściu w życie ustawy, z wyjątkiem przepisów art. 43m-43n ustawy o prawach konsumenta, które stosuje się wyłącznie do umów zawartych po wejściu ustawy w życie. Owo rozróżnienie w stosowaniu przepisów zostało wyjaśnione w motywie 83. DCD⁶.

Data wejścia ustawy w życie została określona na 1 stycznia 2022 r. Zarówno treść przepisu przejściowego, jak i data wejścia ustawy w życie zdeterminowane są dyspozycją art. 24 SGD i art. 24 DCD.

VIII. Kwestie dodatkowe

Projekt ustawy zostanie udostępniony, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) oraz zgodnie z § 52 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979), na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zaś w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości zamieszczony zostanie odnośnik kierujący do odpowiedniej strony w BIP RCL.

Projektowana ustawa nie będzie wymagała notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.).

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego oraz nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy nie wpływa na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich

⁶(83) Konsumentom powinni być korzystali z swoich praw na mocy niniejszej dyrektywy, gdy tylko odpowiednie krajowe środki transpozycji zaczną obowiązywać. W związku z tym krajowe środki transpozycji powinny mieć również zastosowanie do umów na czas nieokreślony lub na czas określony, które zostały zawarte przed dniem rozpoczęcia stosowania, i których przedmiotem jest dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych przez określony czas, w sposób ciągły lub przez szereg odrębnych dostaw, ale wyłącznie w odniesieniu do treści cyfrowych lub usług cyfrowych dostarczanych od dnia rozpoczęcia stosowania krajowych środków transpozycji. Jednak w celu zapewnienia równowagi między uzasadnionym interesem konsumenta i przedsiębiorcy, krajowe środki transponujące przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące zmiany treści cyfrowych lub usługi cyfrowej oraz roszczeń regresowych powinny mieć zastosowanie jedynie do umów zawartych po dniu rozpoczęcia stosowania zgodnie z niniejszą dyrektywą.

przedsiębiorców i jest zgodny z przepisami *ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców* (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495).

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów mających na celu ograniczenie biurokracji ani mogących spowodować jej wzrost.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, a osiągnięcie celu, którym była implementacja obu dyrektyw, nie było możliwe za pomocą innych środków.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy – Kodeks cywilny</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Marcin Romanowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Agnieszka Tomczewska – Dyrektor Departamentu Prawa Europejskiego, tel. 52-12-737, e-mail: agnieszka.tomczewska@ms.gov.pl 2) Konrad Zbrojewski – Główny Specjalista-Sędzia, Departament Prawa Europejskiego, tel. 52-12-516, e-mail: konrad.zbrojewski@ms.gov.pl 3) Karol Szafranski – Główny Specjalista, Departament Prawa Europejskiego, tel. 52-428, e-mail: karol.szafranski@ms.gov.pl 	<p>Data sporządzenia 4.03.2020 r.</p> <p>Źródło: Dyrektywy nr: 2019/770 oraz 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r.</p> <p>Nr w WPL RM:</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektu jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019 str. 60), zwanej dalej „DCD”, oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającą dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019 str. 63), zwanej dalej „SGD”. Dyrektywy te weszły w życie z dniem 11 czerwca 2019 r., a państwa członkowskie zobowiązane są do przyjęcia implementujących je przepisów do dnia 1 lipca 2021 r., z mocą od dnia 1 stycznia 2022 r.

Zasadniczym celem obu dyrektyw jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewnianie przy tym wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w szczególności poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do:

- ✓ umów zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych, w szczególności przepisów dotyczących:
 - zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową,
 - środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową lub ich niedostarczenia oraz sposobów korzystania z tych środków,
 - zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej,
- ✓ umów sprzedaży zawartych między sprzedawcą a konsumentem, w tym przepisów dotyczących:
 - zgodności towarów z umową,
 - środków ochrony prawnej przysługujących w przypadku braku takiej zgodności, sposobów korzystania z tych środków,
 - gwarancji handlowych.

Przedmiotowe dyrektywy wprowadzają wymóg harmonizacji maksymalnej, co oznacza, że państwa członkowskie nie mogą przyjmować, ani utrzymywać regulacji odmiennych od tych przyjętych w dyrektywach, w tym ustanawiać wyższego poziomu ochrony konsumentów, z pewnymi wyjątkami.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rozważano, czy przedmiotowe dyrektywy powinny zostać wdrożone do polskiego porządku prawnego w *Kodeksie cywilnym*, czy ewentualnie w odrębnej, nowej ustawie. Ostatecznie zdecydowano, aby implementacji dokonać w ustawie z dnia 30 maja 2004 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287). W tym miejscu należy podkreślić, że osiągnięcie celu jakim jest implementacja przedmiotowych dyrektyw, nie byłoby możliwe w inny sposób, jak w drodze interwencji legislacyjnej.

Propozycja zmiany ustawy o prawach konsumenta (u.p.k.)

Przepisy ogólne

Zmiana w art. 1 polega na zaktualizowaniu zakresu regulacji ustawy o nowo wprowadzane przepisy implementujące SGD i DCD. Zmiany w art. 2 (słowniczek) polegają na zdefiniowaniu pojęć niezbędnych dla implementacji SGD i DCD, a w konsekwencji efektywnego stosowania nowych przepisów krajowych. Na marginesie należy wskazać, iż część definicji wskazanych w dyrektywach już funkcjonowało w polskim porządku prawnym, np. definicja treści cyfrowej czy trwałego nośnika. Zdecydowana większość z nich będzie miała zastosowanie zasadniczo do umów o dostarczanie treści cyfrowej i usługi cyfrowej (za wyjątkiem sytuacji „granicznych” tzn. w odniesieniu np. do sprzedaży towarów z wbudowanymi treściami cyfrowymi).

Dokonując implementacji SGD w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 287 – dalej: „u.p.k.”) przyjęto definicję umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru określoną w art. 6 u.p.k. Celem takiego zabiegu była potrzeba uniknięcia sporów i wątpliwości co do tego, czy także do innych umów przenoszących własność (np. umowy o dzieło,

która może również być umową sprzedaży w rozumieniu SGD) stosuje się nowo projektowane przepisy. Co więcej, zakres stosowania SGD jednoznacznie wskazuje, iż dyrektywa ta obejmuje sprzedaż towarów (art. 3 ust. 1 dyrektywy).

Zmiany w art. 6 ustawy o prawach konsumenta służą uregulowaniu kwestii rozgraniczenia między zakresem stosowania SGD i DCD, co ma szczególne znaczenie w przypadku treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które są dostarczane wraz z towarami na podstawie umowy sprzedaży, niezależnie od tego, czy taka treść cyfrowa lub usługa jest dostarczana przez tego samego sprzedawcę, czy też przez osobę trzecią. Dotychczasowe brzmienie artykułu oznaczono jako ust. 1 zamieniając pojęcie „rzecz” na „towar”, w celu zachowania spójności z nomenklaturą SGD. Natomiast ust. 2 i 3 stanowią implementację tożsamyh treściowo art. 3 ust. 3 SGD i odpowiednio art. 3 ust. 4 DCD. W tym miejscu warto wskazać na treść nowo projektowanego ust. 3 art. 6 u.p.k., który stanowi szczególną i jednocześnie przesądzającą normę kolizyjną.

Rekjomia i gwarancja konsumencka (rozdział 5a u.p.k.)

Rozdziałem 5a dokonuje się implementacji SGD. Nowo wprowadzone przepisy przewidują wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o rękojmi przy sprzedaży w stosunku do konsumentów (art. 43a) i odrębne uregulowanie tej materii. W tym miejscu należy pokreślić, iż przyjęcie zaproponowanego tytułu Rozdziału 5a wynika z potrzeby uregulowania w sposób szczególnie zasad rękojmi i gwarancji przy sprzedaży konsumenckiej.

Art. 43a jednoznacznie przesądza o odrębności nowo projektowanych regulacji względem ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie rękojmi i gwarancji.

Art. 43b definiuje zgodność towaru z umową (art. 6-8 SGD). Przyjęcie takiego rozwiązania jest *novum* na gruncie prawa cywilnego, bowiem w zasadzie stanowi odejście od instytucji wady fizycznej i prawnej na rzecz zgodności (bądź jego braku) towaru z umową. Owo rozwiązanie jest efektem potrzeby dostosowania prawa polskiego do rozwiązań przyjętych w dyrektywie.

Przepisy SGD wymagają zdefiniowania zgodności z umową w sposób znacznie bardziej wyczerpujący niż dotychczas, co ma przyczynić się do poprawy ochrony konsumentów poprzez uniknięcie części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy. W ślad za prawodawcą unijnym przyjęto afirmatywne określenie zgodności towaru z umową, wyróżniając przy tym elementy subiektywne (ust. 1), jak i obiektywne (ust. 2). W ust. 3 przewidziano wyłączenia odpowiedzialności sprzedawcy. Ust. 4 reguluje kwestię zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, zaś ust. 5 dotyczy braku zgodności w sytuacji montażu towaru.

Art. 43c określa czasowe granice odpowiedzialności przedsiębiorcy z tytułu rękojmi oraz zakres przeniesienia ciężaru dowodu (art. 10-11 SGD). Nie przewiduje się w tym zakresie merytorycznych zmian w stosunku do przepisów dotychczasowych. Ust. 1 art. 43c ust. 1 doprecyzowuje od jakiej daty przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową istniejącej w chwili jego dostarczenia i który się ujawnił w określonym czasie, tj. w ciągu dwóch lat od dostarczenia towaru.

Art. 43d-43f określają prawa konsumenta z tytułu rękojmi i skorelowane z nimi obowiązki przedsiębiorcy (art. 13-16 SGD). SGD przewiduje tutaj daleko idące zmiany w stosunku do aktualnie obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego. Niemniej jednak z uwagi na zasadę pełnej harmonizacji przyjętą w art. 4 SGD, brak jest możliwości odstępstwa w zakresie zmian niekorzystnych dla konsumentów. Swoistym *novum*¹ jest wprowadzenie hierarchii środków ochrony konsumenta, który w pierwszej kolejności będzie miał prawo domagać się przywrócenia zgodności towaru z umową poprzez jego naprawę lub wymianę. Dopiero w dalszej kolejności, o ile naprawa, czy też wymiana okażą się m. in. nieopłacalne, konsument będzie mógł skorzystać z kolejnych uprawnień, tzn. żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy. Nowe przepisy regulujące uprawnienia konsumenta z tytułu rękojmi są w niektórych aspektach mniej korzystne względem aktualnego stanu prawnego. Niemniej pokreślenia wymaga fakt, iż ustawodawca polski jest zobowiązany przyjąć zaproponowane rozwiązania wobec faktu, co już wcześniej podkreślano, że dyrektywa SGD ma charakter maksymalny (zupelny) w tym zakresie. W uzasadnieniu projektu SGD wyrażono przeświadczenie, iż rozwiązanie takie jest bardziej efektywne i korzystniejsze dla konsumentów². Jako argument za jego przyjęciem podnoszono także potrzebę wspierania tzw. gospodarki o obiegu zamkniętym³.

W art. 43e ust. 6 przejęto rozwiązanie, zgodnie z którym przedsiębiorca zwraca konsumentowi cenę niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 14 dni od otrzymania towaru lub dowodu jego zwrotu. Tożsamyh rozwiązanie przyjęto w art. 43l ust. 5. Powodem przyjęcia takiego rozwiązania była chęć zagwarantowania konsumentowi odpowiedniej pewności prawa, a jednocześnie zdyscyplinowanie przedsiębiorcy w wykonaniu jego obowiązku.

Art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie w jakim art. 17 SGD wymaga ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym.

Celem przepisu art. 43h ust. 2 zd. 2 jest sprecyzowanie, że w przypadku gdy przedsiębiorca zasugerował konsumentowi sposób dostarczenia treści lub usługi cyfrowej, ponosi on odpowiedzialność za jego prawidłowe działanie. Dla przykładu, gdy konsument

¹ Podobne regulacje w tym zakresie zawierała ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.)

² W dyrektywie 1999/44/WE określono hierarchię środków zaradczych przysługujących konsumentom. Jeżeli towary nie są zgodne z umową, konsument ma prawo do tego, żeby towary zostały dostosowane do warunków umowy w pierwszej kolejności przez naprawę lub wymianę. Dopiero w następnej kolejności konsument może rozwiązać umowę lub żądać obniżenia ceny. 20 państw członkowskich przyjęło takie podejście, a pozostałe albo dały konsumentom swobodę wyboru środka zaradczego, albo przyjęły taką samą hierarchię środków, ale uzupełnioną o inne środki, na przykład prawo do zwrotu towarów niezgodnych z umową w krótkim terminie. Wniosek dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość COM (2015) 635 final.

³ Gospodarka o obiegu zamkniętym (ang. *circular economy*) jest koncepcją zmierzającą do racjonalnego wykorzystania zasobów i ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko wytwarzanych produktów, które - podobnie jak materiały oraz surowce - powinny pozostawać w gospodarce tak długo, jak jest to możliwe, a wytwarzanie odpadów powinno być jak najbardziej zminimalizowane. Źródło: <https://www.gov.pl/web/klimat/goz>. Zob. też dokument KE COM(2020)98.

nabywa treść lub usługę cyfrową od swojego dostawcy poczty elektronicznej i treść lub usługa cyfrowa zostaje dostarczona za pośrednictwem tejże usługi poczty elektronicznej, zobowiązania przedsiębiorcy nie można uznać za wykonane w sytuacji, gdy ta usługa poczty elektronicznej będzie niedostępna dla konsumenta, mimo że może to nie mieć żadnego faktycznego związku z samą dostawą treści cyfrowej (zob. motyw 41 DCD).

Prawa i obowiązki stron umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (rozdział 5b u.p.k.).

Rozdziałem 5b dokonuje się implementacji DCD. Jak wspomniano wyżej, zakres regulacji DCD jest szerszy niż SGD. Jednocześnie, zagadnienia umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej nie stanowiły dotychczas przedmiotu zainteresowania polskiego ustawodawcy, dlatego też brak jest punktu odniesienia dla proponowanych przepisów. Pewne paralele regulacyjne można odnaleźć jedynie w ogólnych przepisach dotyczących sprzedaży, niemniej nie są one wystarczające do efektywnego uregulowania kwestii dostarczania (nabywania) treści i usług cyfrowych.

Art. 43h reguluje sposób wykonania obowiązku dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (art. 5 DCD) oraz uprawnienia konsumenta w razie jego niewykonania (art. 13 DCD).

Art. 43i-43l dotyczą zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową (art. 7-9 DCD) oraz odpowiedzialności przedsiębiorcy w razie jej braku (art. 11-18 DCD), tj. stanowią odpowiednik przepisów SGD. Przewiduje się uregulowanie tej kwestii analogicznie jak w przypadku implementacji przepisów SGD, jedynie z uwzględnieniem drobnych odstępstw wymaganych przez DCD, a wynikających ze specyfiki treści cyfrowych i usług cyfrowych.

W ust. 1 art. 43j, wzorem art. 43c ust. 1, dookreślono termin, w którym ujawnienie się niezgodności treści lub usługi cyfrowej rodzi odpowiedzialność przedsiębiorcy.

Art. 43m-43n regulują zasady dokonywania zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w trakcie jej dostarczania (art. 19 DCD). Art. 43o-q doprecyzowują zakres regulacji rozdziału (art. 3 ust. 6, art. 3 ust. 5 lit. h DCD).

Propozycja zmiany w Kodeksie cywilnym

Zmiany w *Kodeksie cywilnym* polegają zasadniczo na usunięciu odrębności dotyczących umów zawieranych z konsumentami w przepisach o rękojmi przy sprzedaży, które – wobec wyłączenia stosowania przepisów *Kodeksu cywilnego* dotyczących rękojmi względem konsumentów – stają się bezprzedmiotowe.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż projekt stanowi implementację nowych dyrektyw, problem jeszcze nie został rozwiązany w innych krajach. Ponadto z roboczych konsultacji na forum prowadzonych przez Komisję Europejską warsztatów implementacyjnych wynika, że prace legislacyjne nad wdrożeniem przedmiotowych dyrektyw w Polsce są bardziej zaawansowane niż w pozostałych państwach UE. Znane są jedynie ogólne założenia koncepcyjne, przy czym większość wypowiedziujących się państw zamierza implementować przedmiotowe dyrektywy w zbiorczym akcie regulującym prawa konsumentów, podobnie jak w przedstawionym projekcie. Zasygnalizowano również rozwiązania polegające na modyfikacji ogólnych przepisów prawa cywilnego o rękojmi oraz implementowaniu dyrektyw w zupełnie nowych aktach prawnych, jednak nie wydają się one właściwe - z jednej strony ze względu na potrzebę zachowania jasności i stałości ogólnych przepisów prawa cywilnego, a z drugiej z uwagi na spójność i klarowność całości kształtu regulacji konsumenckich.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Konsumentów (obywatele)	38 386 476	Główny Urząd Statystyczny; Bank Danych Lokalnych (według stanu na 30 czerwca 2019 r.)	Zwiększenie poziomu ochrony poprzez wdrożenie przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów, w tym przepisów dotyczących zgodności z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku takiej zgodności, czy sposobów korzystania z tych środków.
Przedsiębiorcy	796 633 (liczba podmiotów prowadzących działalność gospodarczą skalsyfikowaną w sekcji G – <i>handel hurtowy i detaliczny, naprawa pojazdów samochodowych, włączając motocykle</i> , działy: 45 – 47, z wyłączeniem grupy 45.2)	Główny Urząd Statystyczny (dane z rejestru REGON według stanu na 31.12.2019 r.)	Zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów, poprzez wdrożenie przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w zakładce „Projekty aktów prawnych”, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) i § 4 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – *Regulamin pracy Rady Ministrów* (M.P. z 2016 r. poz. 1006 z późn. zm.). Skierowanie projektu do konsultacji publicznych planowane jest na sierpień 2020 r. Zakładany czas trwania konsultacji publicznych to jeden miesiąc. W ramach konsultacji publicznych planuje się indywidualne skierowanie projektu m. in. do organizacji przedsiębiorców (Business Centre Club, Krajowa Izba Gospodarcza, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Pracodawcy RP, Związek Rzemiosła Polskiego, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług - Organizacja Samorządu Małych i Średnich Przedsiębiorstw, Polska Rada Biznesu, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, APPLiA Polska – Związek Pracodawców Przemysłu AGD, Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego - ZIPSEE Cyfrowa Polska) oraz organizacji konsumenckich (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Polskie Towarzystwo Ekonomiki Gospodarstwa Domowego).

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
Źródła finansowania	Przedmiotowe zmiany nie generują dodatkowych wydatków dla sektora finansów publicznych.												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanych przepisów nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa w części 37 „Sprawiedliwość” oraz 15 „Sądy powszechne”.												

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby niepełnosprawne i starsze								
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów, poprzez ustanowienie przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów. W przypadku niezgodności towaru, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, przedsiębiorca zobowiązany jest do postępowania zgodnie z ustaloną hierarchią środków ochrony konsumenta. Oznacza to, że w pierwszej							

		<p>kolejności będzie zobowiązany do przywrócenia zgodności z umową, w przypadku towaru poprzez jego naprawę lub wymianę, a następnie, o ile naprawa czy też wymiana okażą się np. nieopłacalne, konsument będzie mógł zastosować kolejne środki, m.in. obniżenie ceny.</p> <p>W zakresie sprzedaży towarów nowe przepisy powodują, iż przedsiębiorca w pierwszej kolejności powinien w pierwszej kolejności dokonać naprawy lub wymiany towaru, podczas gdy zgodnie z przepisami aktualnie obowiązującymi konsument może od razu żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy, jeżeli towar jest wadliwy.</p> <p>W zakresie treści i umów cyfrowych przepisy obciążają ich dostawców obowiązkami analogicznymi do rękojmi, dotychczas kwestia ta nie była uregulowana.</p> <p>Ponadto projektowane przepisy, poprzez bardziej precyzyjne zdefiniowanie zgodności towaru z umową, przyczynią się do uniknięcia części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy wobec konsumenta.</p>
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby niepełnosprawne i starsze	Brak wpływu
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby niepełnosprawne i starsze	<p>Zwiększenie poziomu ochrony konsumentów poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów, w tym przepisów dotyczących zgodności z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku takiej zgodności, czy sposobów korzystania z tych środków.</p> <p>W przypadku niezgodności towaru, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, przedsiębiorca zobowiązany jest do postępowania zgodnie z ustaloną hierarchią środków ochrony konsumenta. Oznacza to, że w pierwszej kolejności będzie zobowiązany do przywrócenia zgodności z umową, w przypadku towaru poprzez jego naprawę lub wymianę, a następnie, o ile naprawa czy też wymiana okażą się np. nieopłacalne, konsument będzie mógł zastosować kolejne środki, m.in. obniżenie ceny.</p> <p>W zakresie sprzedaży towarów nowe przepisy powodują, iż konsument co do zasady powinien dać przedsiębiorcy szansę na naprawę lub wymianę towaru, podczas gdy zgodnie z przepisami aktualnie obowiązującymi konsument może od razu żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy, jeżeli towar jest wadliwy.</p> <p>W zakresie treści i umów cyfrowych przepisy przyznają konsumentom uprawnienia analogiczne do rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, dotychczas kwestia ta nie była uregulowana.</p> <p>Ponadto projektowane przepisy, poprzez bardziej precyzyjne zdefiniowanie zgodności towaru z umową, przyczynią się do uniknięcia części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy wobec konsumenta.</p>
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczególnie w odwróconej tabeli zgodności).

- tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: ograniczenie prawa konsumenta do odstąpienia od umowy sprzedaży rzeczy wadliwej lub obniżenia ceny do przypadków określonych w dyrektywie oraz w projekcie ustawy

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: obciążenie dostawców treści cyfrowych oraz usług cyfrowych obowiązkami analogicznymi do rękojmi przy sprzedaży

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji.		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
<p>Data wejścia ustawy w życie została określona na 1 stycznia 2022 r.</p> <p>Zgodnie z art. 3 projektu ustawy przepisy implementujące SGD będą mieć zastosowanie do umów zawartych po wejściu w życie niniejszej ustawy. Przepisy implementujące DCD znajdą zastosowanie do dostarczania treści cyfrowej lub usługi cyfrowej mającego miejsce po wejściu w życie niniejszej ustawy, z wyjątkiem przepisów art. 43m – art. 43n ustawy <i>o prawach konsumenta</i>, które stosuje się wyłącznie do umów zawartych po wejściu w życie niniejszej ustawy.</p> <p>Zarówno treść przepisu przejściowego, jak i data wejścia ustawy w życie zdeterminowane są dyspozycją art. 24 SGD i art. 24 DCD.</p>		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Efekty wejścia w życie projektowanych rozwiązań będą natychmiastowe i nie wymagają pomiaru.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		